

senere Behandling af Loven vilde yttre sig om, hvorvidt der maatte være Anledning til fra Lovgivningsmagtens Side yderligere at indskræppe og bemyndige Kommunalbestyrelserne til at se fyldestgjort det Hensyn, som jeg har antydet i Anledning af de ubebyggede Pladser, hvorom der tales i § 2.

Justitsministeren: Jeg tror, at jeg strax tør sige ligeoverfor det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler henvendte til mig, at de Betragtninger, som af ham bleve fremførte, ikke høre hjemme under nærværende Lovforslag. Det ærede Medlem vil vistnok have lagt Mærke til, hvad det er, der her foreligger; det er et Forslag til Bygningslov, der bringes frem af det Ministerium, under hvilket den Art af Sager henhører, men det er ikke en Lov om Bebyggelse af de Kommunen tilhørende Grunde, et Forslag, som, hvis det overhovedet egnede sig til at bringes frem som Lovforslag, vilde høre ind under et andet Ministerium. Jeg tror altsaa, at jeg, uden iøvrigt at komme nærmere ind paa Sagen, strax bestemt kan sige, at en Forsøgning af den Tanke, som det ærede Medlem fremsatte, umuligt kan høre hjemme under en Lov som den foreliggende efter hele dennes Karakter og Anlæg og i det Hele efter det Formaal, som den gaar ud paa at fyldestgjøre. Jeg skal imidlertid ikke undlade at gjøre min ærede Kollega Indenrigsministeren opmærksom paa de Betragtninger, som det ærede Medlem har fremført. — Hvad angaar de Endringsforslag, der ere stillede, da kan jeg ikke have Noget at erindre imod dem, og jeg kan endog mere eller mindre ligefrem tiltræde dem. De Forslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (C. Rimestad) under Nr. 1 og 3, betragter jeg i Grunden som eet, og jeg er aldeles enig med ham i den Betragtning, han gjorde gjældende, at disse Ord: „navnlige i Bygninger af ringe Høide“ blive overflødige, naar man udtrykkelig optager en Bestemmelse, som siger: „og som foruden Kjælder har mere end een til Beboelse indrettet Etage“. Jeg maa nemlig opfatte en saadan Bestemmelse som en Tilfjendegivelse fra Lovgivningsmagtens Side af, at det Tilfælde, som her omhandles, er af en saadan Art, at der altid vil være at give Dispen-

sation, uden at jeg dog er enig med ham i, at der i Lovforslaget, naar man ikke udelod disse Ord „navnlige i Bygninger af ringe Høide“ og derhos tilføiede de Ord, som findes i det af ham under Nr. 1 stillede Forslag, vilde ligge en Tilfjendegivelse af, at der ved Udøvelsen af Dispensationsmyndigheden aldrig kunde tages noget Hensyn til Høiden. Jeg skal selvfølgelig ikke nærmere gaa ind paa det Endringsforslag, som det ærede Medlem har taget tilbage. Jeg vil nødig tale noget Ondt om de Bestemmelser, som gjælder for Kjøbstæderne, men var jeg kommen til at diskutere dem, tror jeg dog, at jeg maatte have paavist, at denne Bestemmelse allerede er meget besynderlig for Kjøbstædernes Bedkommende, og at den er aldeles umulig for Kjøbenhavn. Det gaar ikke an ved „Trapper“ at tænke sig en ganske anden Art af Trapper end dem, man er vant til. Sa, naar Tallet var om Stentrapper, som f. Ex. i Syden, saa vilde Forholdet faae en helt anden Karakter, men dette er jo ikke Tilfældet. — Forslagene under Nr. 4 og 5 betragter jeg som Redaktionsforbedringer, og det Samme gjælder om det Forslag under Nr. 2, som er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (E. C. Larsen). Med Hensyn til det ærede Medlems Forslag til § 88, om Tiden, da Loven skal træde i Kraft, skal jeg bemærke, at det ogsaa var min Agt til 3die Behandling at stille Forslag om en forkortet Frist. Jeg havde nærmest tænkt mig, hvis jeg saa, at Loven fremdeles vilde gaa igjennem uden større Vanskeligheder end dem, den hidtil har havt, at Fristen kunde forkortes til 1ste April 1872. Det ærede Medlem har nu stillet Forslaget paa en anden Maade, idet han foreslaar, ikke at der skal sættes en bestemt Dag med Tal, men „en Maaned fra den Dag, da det Numer af Lovtidenden, i hvilket Loven kundgøres, udkommer“, hvorved det altsaa lægges i Regjeringens Magt, naar Loven skal optages deri, efterat de Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn, som ere nødvendige, ere førte tilende. Jeg har ikke Noget imod, at Fristen udtrykkes paa denne Maade, da jeg er overbevist om, at selv om der ikke sættes en bestemt Datum, vil Kommunalbestyrelsen lade sig det være magt-